

MARJAN VAN DEN BERG

Dag Sanne

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

In huis hangen nog steeds slingers. Overal geuren boeketten bloemen en bij het tuinhek staat een slordig getimmerde ereboog met verdronken crêpepapieren bloemen. Het grote kartonnen bord met in rode letters *Welkom thuis Frank!* druipt van de regen. ‘Ik moet die rommel nodig opruimen,’ zegt Sanne hardop in de lege kamer. Ze kijkt op haar horloge. Nee, wachten tot het droog wordt kan niet meer. Zuchtend pakt ze haar regenjas van de kapstok en roept naar boven: ‘Frank! Ik ga naar Reina, hoor!’ Ze hoort een vage kreun.

‘Haal jij boodschappen of zal ik wat meenemen als ik terugkom?’

‘Wil jij...?’ Het klinkt schor, slaperig.

‘Goed hoor. Tot vanmiddag. Dag lieverd!’ Ze staat nog even aan de trap, luisterend. Er komt geen antwoord.

Door de regenbui heen fietst Sanne naar Reina. Het water druipt met straaltjes over haar voorhoofd en haar handen kleuren langzaam rood van de kou. Als ze het pad opdraait, doet Reina de deur al open.

‘San, wat een weer! Kom gauw binnen. Hier heb ik een handdoek,’ biedt Reina zorgzaam

aan. Sanne schudt haar hoofd als een jonge hond en sproeit regendruppels in het rond.

‘Ik zal vandaag je gang wel dweilen. Hij is al nat,’ lacht ze.

‘Ben je mal. Dat heeft geen enkel nut. Het blijft toch inlopen met die nattigheid. Nee, ik breng de kinderen met de auto naar school, ga daarna meteen naar de schoonheidsspecialiste en jij hoeft niets anders te doen dan Lotte te verzorgen,’ zegt Reina.

‘Ook goed,’ berust Sanne meteen.

‘Maar eerst koffie om op te warmen.’ Sanne volgt haar de kamer in, waar Beau haar kwispelend begroet en Myrthe en Bas haar tegemoet rennen.

‘Hoe vind jij mijn haar zo?’ vraagt Myrthe ijdel, een ingewikkeld vlechtwerk tonend op de achterkant van haar hoofd.

‘Dat is kunst. Echte kunst,’ bewondert Sanne.

‘Ik ga vandaag gymmen,’ zegt Bas, zijn zus opzij duwend en een been met sportschoen naar voren stekend.

‘Jongen, wat prachtig. Daar kan je vast heel hard op lopen. En wat zie ik? Je hebt er twee! Aan iedere voet één,’ zegt Sanne verrast. Bas en Myrthe proesten.

‘Jij bent goed in peuterhumor,’ grijnst Reina terwijl ze twee koppen koffie op tafel zet.

‘Ik ben er gewoon nooit helemaal overheen gegroeid. Beetje blijven steken,’ verzucht Sanne met gespeelde berusting.

‘Vertel eens, hoe bevalt het met Frank weer thuis? Wat zul jij genieten,’ opent Reina als ze eenmaal zitten.

‘Ja. Ergens wel. Maar weet je, je zit binnen de kortste keren weer midden in de familieperikelen. Cathy is razend omdat we niet op de surpriseparty zijn gekomen. En mijn moeder is daar ook nogal verbolgen over.’

‘Wat een onzin,’ lacht Reina. ‘Robert en ik hebben het heel gezellig gehad. En toen Yvonne en Wichard thuiskwamen en vertelden dat ze jullie in de bruidssuite van een hotel hadden gestopt, pieste ik haast in mijn broek van het lachen. Dat is toch een goeie mop?’

‘Ja, dat vind jij,’ zucht Sanne. ‘Maar Cathy heeft ons een brief op poten geschreven. Ach, en het was ook allemaal wel goedbedoeld van haar.’

‘Nou ja, die draait wel weer bij. En met je moeder zal het ook zo’n vaart wel niet lopen. Dat is echt een schatje. Maar ik moet weg. Lotte ligt nog in bed. Je vindt het wel, hè? Wat gaat

Frank nu eigenlijk doen?’

‘Weet hij nog niet. Hij slaapt. Doodmoe is hij van alle emoties. Gek hè, ik snap dat best, maar aan de andere kant vind ik het vervelend dat hij hele dagen op zijn bed ligt. Hij mankeert niets.’

‘Emoties kunnen je vreselijk uitputten. Het is niet niks, als je zo lang gegijzeld wordt. Al die onzekerheid.’

‘Je hebt gelijk,’ zegt Sanne. ‘Ik zit te zeuren. En morgen moet je naar de televisie kijken. Dan gaan we naar de *Vijf Uur Show*. Samen met nog twee collega’s en hun vrouwen.’

‘Spannend!’ lacht Reina.

‘Angstaanjagend,’ broemt Sanne. Ze helpt Myrthe en Bas in hun jas terwijl Reina de eeuwige zoektocht opent naar autosleutels en handtas. Als ze eindelijk startklaar staan, slaakt Sanne een zucht van verlichting.

‘Je moet toch eens een vaste plaats bedenken voor die dingen,’ moppert ze.

‘Als ik terugkom, mag jij meedenken,’ biedt Reina aan.

‘Rij voorzichtig en veel plezier op school,’ zwaait Sanne ze uit. Op haar tenen loopt ze naar boven. Heel voorzichtig opent ze de deur van Lottes kamertje. Boven het ledikantje uit

steekt een mollig been met een klein voetje. Een handje graait naar de teentjes en er klinkt een tevreden gorgelgeluid uit het bedje.

‘Hallo Lotje, ben je daar,’ zingt Sanne zacht in de deuropening. ‘Samam, Samam,’ klinkt het duidelijk.

‘Sanne. Ja, het is Sanne, hè?’ Snel loopt ze naar het bed toe en kijkt op Lotte neer.

‘Kom je? Kom je bij Sanne?’

Twee armen worden naar haar toegestoken. ‘Kom maar.’

Met een zwaai tilt ze Lotte uit bed, knuffelt het stevige lijf en geeft een kus in de plooiën van haar nek.

‘Wij gaan in bad. Nou ja, jij gaat in bad. En dan gaat Sanne een fruithap voor je maken en zingen en voorlezen of alvast wat jaartallen repeteren. Tafels? Heb je dat liever? Ook goed. Franse woordjes, dat is ook heel nuttig.’ Lotte kraait van plezier om al die onzin en Sanne lacht.

Als Lotte eenmaal tevreden in bad zit te spetteren, overvalt haar weer de angstvlaag van het komende afscheid. Robert, Reina, Myrthe, Bas en Lotte, vooral Lotte naar Amerika...

Met: Zover is het nog niet, wat jou, pop, zet ze de gedachte van zich af. Als beloning geeft

Lotte een flinke plets op het badwater en mikt een straal recht in Sannes gezicht.

‘Ik was al nat genoeg, schooier,’ lacht Sanne. Ze rommelt de ochtend door met Lotte, een was vouwen en knopen aanzetten aan Roberts overhemd. Braaf laat ze de gang voor wat-ie is. Als Reina thuiskomt en haar paraplu binnen uitslaat in plaats van buiten, is ze daar diep dankbaar voor.

‘Ik heb iedereen verteld dat jij op televisie komt. Morgen kijken ze allemaal,’ straalt Reina.

‘Dat is heel bemoedigend,’ antwoordt Sanne somber.

‘Weet jij precies waar die studio is?’ vraagt Sanne zenuwachtig voor de zoveelste maal aan Frank.

‘Ik heb een routebeschrijving. Maak je niet zo druk,’ zegt Frank narrig. Hij is ook nerveus, beseft Sanne. Op dat moment ziet ze op een enorm bord de naam van de studio staan. Het is er vreselijk druk op de parkeerplaats.

‘Wat is dat rommelig geregeld. We zijn toch te gast? Waarom staat er niemand om ons naar een gereserveerde plaats te leiden,’ sist Frank geërgerd als hij de ene rij na de andere afzoekt voor een plaatsje.

‘Daar!’ wijst Sanne. ‘Daar gaat iemand weg.’ Frank draait meteen zijn auto zo dat hij kan insteken. De bestuurder van de auto draait zijn raampje open en roept: ‘U mag hier niet staan. Dit zijn gereserveerde plaatsen.’

Frank rommelt razend aan zijn raam. Als hij het omlaag heeft, schreeuwt hij: ‘Ze kunnen de klere krijgen met hun gereserveerde plaatsen!’

‘Frank!’ zegt Sanne verschrikt. De bestuurder haalt zijn schouders op.

‘Dan moet je het zelf maar weten,’ zegt hij kort en draait zijn auto de parkeerplaats af. Snel parkeert Frank in, trekt zijn handrem aan en stapt uit. Sanne staart naar het bord tegenover haar. *Parkeerplaats Directie. Wegsleepregeling.*

‘Frank, heb je dat gezien?’ vraagt ze voorzichtig.

‘Die televisielui hadden zeker nog een decorstuk over,’ schampert Frank. ‘Zoiets kan ik ook wel voor mijn deur timmeren. Schiet nou maar op. We gaan naar binnen.’

Samen lopen ze de hal in. Een jong meisje zit achter de balie. ‘We komen voor de *Vijf Uur Show*,’ zegt Sanne.

‘Uitgenodigd. Kijk even op de gastenlijst. Molenaar en vrouw,’ voegt Frank bits toe. Het

meisje loopt met een potlood een lijst na. ‘Weet u het zeker? Er staat geen item over een mole-naar op,’ aarzelt ze. Sanne schiet in de lach en Frank zegt chagrijnig:

‘Gijzeling. Dat is het onderwerp.’ Het meisje lacht nu met Sanne mee. ‘Ik zal even de gastvrouw roepen,’ giechelt ze.

‘Jij hebt toch wel de wieken goed vastgesjord, hè?’ vraagt Sanne melig aan Frank. Door het malle incident zijn haar zenuwen in één klap weg.

‘Stomme organisatie,’ bromt Frank. Tot er een mevrouw aankomt, Frank en Sanne stralend welkom heet en zich voorstelt: ‘Ik ben vandaag uw gastvrouw. Ik heet Marijke. Wilt u mij maar volgen?’

‘Heel graag,’ zegt Frank hoffelijk, onder de indruk van zoveel charme. Ze gaan een deur door, lopen langs kantoren waar mensen achter bureaus druk telefoneren en op computers rammelen, tot ze bij een kleine kantine komen.

‘Hier mag u wachten tot de opname begint. Die kunt u volgen op de televisies die hier hangen, ziet u? En straks wordt u opgeroepen voor de make-up. Wat wilt u drinken?’

‘Koffie graag,’ vraagt Sanne.

‘Zou ik een biertje mogen?’ aarzelt Frank.

‘Natuurlijk meneer,’ lacht Marijke. ‘Maar misschien willen jullie even om de hoek kijken in de studio?’

‘Graag!’ zegt Sanne gretig. Ze volgen Marijke een dubbele klapdeur door. Een kleine tribune, wat tafels en stoeltjes, meters kabel op de grond en overal camera’s. Dat is Sannes eerste indruk. ‘Het is veel kleiner dan ik dacht,’ fluistert ze.

‘Televisie maakt alles groter,’ zegt Marijke. ‘Kijk, als jullie straks aan de beurt zijn, ga je daar aan tafel zitten. Als je maar goed luistert wat de floormanagement zegt en de opdrachten opvolgt, kan er niks misgaan. Bovendien komt er straks nog iemand van de redactie bij jullie om de vragen door te nemen die Viola ongeveer gaat stellen.’

‘Prima,’ knikt Frank. Samen lopen ze terug naar de kantine, waar ze voorzien worden van koffie en bier.

‘En als er iets is, roep je maar hoor,’ zegt Marijke.

‘Zie je dat? Er lopen hier allemaal beroemdheden in en uit,’ fluistert Sanne tegen Frank.

‘Allemaal incest, dat televisiewereldje. De ene artiest komt als gast in de praatshow van